

Arrest

nr. 216 951 van 15 februari 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 oktober 2018 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. CHATCHATRIAN, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 6 maart 2017 België is binnengekomen, diende op 17 maart 2017 een verzoek om internationale bescherming in. Verzoekers vingerafdrukken werden in 2010 en 2014 genomen in het Verenigd Koninkrijk en op 21 juni 2016 in Bulgarije en op 30 juli 2016 in Hongarije (Eurodac).

1.2. Op 13 september 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 13 september 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 17/03/2017

Overdracht CGVS: 06/06/2017

U werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) op 19 januari 2018. Omwille van problemen met de auto kwam u pas om 11 u 29 aan op het CGVS. Er heeft bijgevolg geen persoonlijk onderhoud plaatsgevonden op 19 januari 2018. U werd opnieuw opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS op 12 februari 2018 (CGVS1). U werd tijdens dit persoonlijk onderhoud, dat duurde van 14 u 09 tot 18 u 19, bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is. Uw advocaat, meester Vuylsteke (loco meester Baelde) was gedurende het volledige gehoor aanwezig. U had een volgende persoonlijk onderhoud op het CGVS op 3 mei 2018 (CGVS2), van 09 u 04 tot 13 u 04. U werd bijgestaan door een tolk die het Dari machtig is.

A. Feitenrelaas

U bent een Afghaans staatsburger, Tadzjiek en soennitisch moslim. U bent geboren op 1 mei 1990 in Abrasani, in de stad Kabul. Uw vader was commandant van Hezbe Islami (HIG). Hij werd gedood tijdens gevechten toen u een kind was. Hierna hertrouwde uw moeder met E., de broer van uw vader, die ook commandant was bij HIG, en gingen jullie naar Pakistan, waar jullie verbleven in het vluchtelingenkamp van Shamshatoo nabij de stad Peshawar.

In 2007 of 2008 keerde u samen met uw gezinsleden terug naar de stad Kabul gezien jullie ervan uit gingen dat de situatie daar opnieuw veiliger was geworden. Uw stiefvader, die hiervoor reeds af en toe heen en weer reisde, had jullie woonst daar toen al terug in orde gebracht. Uw stiefvader wilde met zijn terugkeer eveneens bewijzen dat hij niet tegen de Afghaanse regering was, zoals vermoed kon worden door zijn heen- en weer gereis tussen Afghanistan en Pakistan.

Na jullie terugkeer werd uw broer N. twee of drie keer meegenomen door de aanhangers van U. S., de leider van de vroegere Ittehad al-Islami, en wiens neef de NDS (National Directorate of Security) controleert in het district Paghman van de provincie Kabul.

Begin 2009 werd ook u aangehouden door de NDS. U verbleef twee weken in een donkere ruimte, waar u met de dood bedreigd werd en geslagen werd. U en uw broer werden beschuldigd van samenwerking met de taliban en medeplichtigheid aan aanslagen in Kabul en Paghman. Uw broer werd beschuldigd van een aanslag op S. Hoewel uw broer onschuldig zou geweest zijn, bekende hij hiervoor schuld na foltering.

Omwille van problemen met deze personen had uw broer S. H. (bekend in België als E. S. (OV (...)) ; CGVS (...)) reeds het land verlaten. Na de aanhouding van uw broer N. en uw eigen aanhouding, besloot uw stiefvader dat u ook beter het land zou verlaten.

Begin 2009 verliet u Afghanistan voor de eerste keer. U diende een verzoek om internationale bescherming in in het Verenigd Koninkrijk, maar dit werd u geweigerd gezien u daar niet de waarheid vertelde over uw vluchtmotieven en regio van afkomst in Afghanistan.

Eind 2014 of begin 2015 keerde u terug naar Afghanistan, waar u zich opnieuw bij uw familie in de stad Kabul vestigde. U was het beu in het Verenigd Koninkrijk en dacht dat de situatie in Afghanistan beter was gezien uw broer N. was vrijgelaten en Ashraf Ghani aan de macht gekomen was. Na uw terugkomst in Afghanistan, was uw broer N. echter opnieuw verdwenen.

Begin 2015 ging u naar Arghandi, het dorp van waar uw vader afkomstig was, in het district Paghman. Daar nam u één of twee foto's, die u op facebook plaatste. Hierdoor ontstonden geruchten over het feit dat u teruggekeerd was, die ook de aanhangers van S. bereikten waardoor u opnieuw werd opgepakt door de NDS. Deze keer werd u beschuldigd van medeplichtigheid aan de moord op commandant B. in Arghandi, door de taliban. Tijdens uw gevangenschap werd u dermate hard aangepakt dat u nadien een rugoperatie moest ondergaan. Na deze operatie moest u een aantal maanden revalideren, waarna u opnieuw werd meegenomen door de NDS op verdenking van medeplichtigheid aan de moord op dertien commandanten door de taliban. Na uw vrijlating, werd u nog tweemaal meegenomen door de NDS.

Omwille van al deze problemen stopten uw broer en zus met lesgeven en besloot uw stiefvader dat u beter het land opnieuw zou verlaten. Uw stiefvader, die ook leerkracht was, werd toen jullie nog in Pakistan woonden, verschillende keren aangesproken over zijn job als leerkracht.

Begin 2016 verliet u Afghanistan voor een tweede maal. Op 7 maart 2017 kwam u aan in België. Dezelfde dag diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: het paspoort van uw broer S., nieuwsartikels over uw broer N., foto's van u en uw familie, documenten over de arrestatie van uw broer N., röntgenfoto's van uw rug, documenten over uw rugoperatie, vliegtuigtickets, een mail van uw advocaat over uw zaak naar zijn collega die hem zou vervangen, waarin staat dat u psychische problemen hebt als gevolg van de problemen die u in Afghanistan zou hebben meegemaakt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaart wel dat uw geheugen zwak is als gevolg van medicatie die u werd voorgeschreven door een psycholoog van 2012 tot 2014 (CGVS2, p. 11). Na het aanhalen van dit element, werd u een termijn van vijf werkdagen gegeven om attesten neer te leggen om deze problemen te staven. Tot op dit heden, vier maanden later, heeft u echter geen begin van bewijs geleverd omtrent uw problematiek. U legt geen medische attest neer. Het enige document dat enigszins verband houdt met uw beweerde geheugenproblemen, is een email van uw advocaat, waarin beweerd werd dat u psychische problemen zou hebben. Een dergelijke mail van uw eigen raadsheer kan echter niet gelijkgesteld worden met een attest van een deskundige dat kan aantonen of u al dan niet psychische problemen zou hebben. Bovendien kan deze mail niet aantonen dat uw beweerde psychisch lijden verbonden zou zijn met de vluchtmotieven die u aanhaalt. Bovendien is het weinig geloofwaardig dat u, indien u deze medicatie nam van 2012 tot 2014 zoals u verklaart (CGVS2, p. 11), hierdoor nog steeds geheugenproblemen zou hebben op het moment van uw persoonlijk onderhoud dat zich vier jaar later afspeelde.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De problemen van u en uw familie in Afghanistan zijn volgens uw verklaringen te kaderen in het conflict tussen Ittehad (de partij van S.) en Hezbe Islami (HIG, de partij waarin uw vader en stiefvader commandanten waren) dat plaatsvond tijdens de strijd tussen de verschillende mujahideenfamilies in Afghanistan van 1992 tot 1996 (CGVS2, p. 6; Vragenlijst CGVS, vraag 5; zie administratief dossier, blauwe map, document 1). Wanneer hierop wordt doorgevraagd, namelijk naar het feit of uw familie persoonlijk betrokken was in problemen met Ittehad of S., moet u echter het antwoord schuldig blijven (CGVS2, p. 7). Gezien dit conflict aan de oorsprong ligt van de problemen van uw familie en dus rechtstreeks betrekking heeft op de kern van uw vluchtrelaas, kan echter verwacht worden dat u hierover meer informatie zou hebben of dat u zou geprobeerd hebben om dergelijke informatie te bekomen bij uw familieleden. U verklaart echter dat u het niet aandurfde uw stiefvader hierover aan te spreken omdat u te jong was, en dat ook uw oudere broers u hierover niet meer informatie gaven (CGVS2, p. 7). Hiermee kan u uw gebrek aan kennis hieromtrent niet uitklaren. Hoewel het CGVS begrip heeft voor culturele gebruiken in de Afgaanse maatschappij, is het niet aannemelijk dat u, indien uw familie jarenlang geïsoleerd wordt omwille van bovenstaand conflict, niet meer informatie zou hebben of zou kunnen bekomen hieromtrent.

Nog verklaart u dat het conflict tussen HIG en Ittehad nog steeds aan de gang zou zijn hoewel hun leiders dit in de media anders doen uitschijnen, maar kan u op geen enkele manier aangeven welke indicaties u hierover heeft of hoe u hiervan juist op de hoogte bent (CGVS2, p. 8). Omwille van bovenstaande elementen wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Al bij al komt het niet geloofwaardig over dat leden van Ittehad zich na al die jaren zouden bezighouden met individuele vervolgingscampagnes van alle zonen van vroegere commandanten van partijen waarmee ze in de jaren '90 in de clinch lagen. Uw verklaringen kunnen het CGVS niet overtuigen dat de leden van Ittehad zich in uw geval wel tot deze manier van reageren zouden hebben gekeerd.

Voor uw vertrek uit Afghanistan in 2009 zou uw broer N. ongeveer drie maal aangehouden zijn door de NDS die banden heeft met S. (CGVS2, p. 13; CGVS1, p. 6). Ten eerste valt op dat u niet precies weet hoeveel keer uw broer aangehouden werd voor uw vertrek uit Afghanistan in 2009. Hierover verklaart u namelijk tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat hij twee of drie keer werd meegenomen (CGVS1, p. 6), hoewel u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart dat dit drie of vier keer moet geweest zijn (CGVS2, p. 13). Gezien de ernst van de feiten en het betrekkelijk kleine aantal, mag redelijkerwijze wel verwacht worden dat u weet of uw eigen broer twee, drie dan wel vier keer aangehouden werd voor uw eerste vertrek uit Afghanistan in 2009. Dat u dat niet weet, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook uw verklaringen over de aanhoudingen van voornoemde broer kunnen niet overtuigen. U kan hierover namelijk amper informatie geven. Zo blijkt u niet eens te weten wanneer N. voor de eerste maal meegenomen werd door de NDS. U kent het jaartal niet en kan ook niet bij benadering aangeven wanneer het geweest moet zijn (CGVS2, p. 13). Aanvankelijk weet u zelfs niet of u toen zelf in Afghanistan verbleef of niet (CGVS2, p. 13-14). Plots blijkt u echter wel te weten dat u toen reeds in Afghanistan verbleef, maar moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven wanneer u gevraagd werd hoe lang u dan ongeveer al terug gekeerd was van Pakistan naar Afghanistan (CGVS2, p. 14). U weet wel dat u terwijl hij voor de eerste maal werd aangehouden op school zat, maar heeft geen enkel idee in welk jaar of welke graad u zich toen bevond, wat toch wel opvallend is gezien u slechts twee of drie jaar les gevolgd zou hebben in Afghanistan (CGVS2, p. 14). Bovendien kon u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud wel precies aangeven welke onderwijsgraden u in Pakistan en welke u in Afghanistan afmaakte (CGVS1, p. 9). Dat u niet bij benadering kan aangeven wanneer uw broer N. voor het eerst gearresteerd werd, en in welke fase van uw leven zich toen bevond, is niet aannemelijk gezien de ingrijpendheid van deze gebeurtenis.

Nog weet u niet waar uw broer toen werd vastgehouden (CGVS2, p. 14), hoewel u dit tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud wel bleek te weten, namelijk in het 19e departement (CGVS1, p. 15). Hiermee geconfronteerd, slaagt u er niet in uit te klaren hoe het komt dat u dit niet meer weet. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen over het lot van uw broer aangetast.

U verklaart hierover verder dat eens je wordt meegenomen door de NDS, niemand je nog kan vinden (CGVS1, p. 15). Uw broer zou nochtans na zes maanden wel terug gevonden zijn (CGVS1, p. 15), waardoor u opnieuw inconsistente verklaringen aflegt. Ook de duur van zijn eerste vasthouding kan u amper specificeren. Zo stelt u hierover dat dit meer dan een maand moet geweest zijn, maar kan u hierover verder niet aangeven of u dan een beetje of veel meer dan een maand bedoelt (CGVS2, p. 14). Bovendien verklaarde u hierover tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat ze uw broer voor een week of minder zouden meegenomen hebben (CGVS1, p. 6). Bovenstaande variatie aan verklaringen hieromtrent straalt bijzonder negatief af op de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Gevraagd wanneer uw broer na zijn eerste vasthouding juist werd vrijgelaten, ontwijkt u steeds de vraag en begint u te vertellen over de laatste keer dat hij aangehouden werd, hoewel u steeds duidelijk gevraagd werd naar de eerste keer dat hij werd aangehouden, voor uw vertrek in 2009 (CGVS2, p. 15). Verder heeft u geen idee waarom ze juist uw broer zouden beschuldigen van medeplichtigheid aan die aanslagen, noch weet u de manier waarop hij toen juist vrijkwam (CGVS2, p. 15-16). Ook die elementen zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling.

Ook over de tweede keer dat N. werd aangehouden, blijkt u niet te weten wanneer dit gebeurde, of hoe lang dit gebeurde na de eerste keer. U weet evenmin wat er toen juist gebeurd was, waarvan hij deze keer beschuldigd werd, hoe lang hij toen vastzat of op welke manier hij vrijkwam (CGVS2, p. 16). Dit gebrek aan informatie over een gebeurtenis die rechtstreeks betrekking heeft op uw eigen vluchtrelaas doet de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw wankelen.

Opvallend genoeg kan u over de laatste keer dat uw broer gearresteerd werd, voor uw vertrek in 2009, wel aangeven hoe dit gebeurde, en hoe lang hij toen vast zat (CGVS2, p. 16). Dat u dit deze keer wel zou weten, maar geen idee zou hebben over dergelijke gegevens bij zijn eerste twee aanhoudingen, doet verder wenkbrauwen fronsen. Bovenstaande elementen zijn dan ook een aantasting van de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook uw verklaringen over uw eigen arrestatie voor uw vertrek in 2009 laten te wensen over. U verklaart dat er toen op de deur geklopt werd, waarna u naar beneden keek en zag dat de NDS voor de deur stond. Vervolgens ging u naar beneden en deed u de deur open (CGVS2, p. 17). Gezien uw broer reeds meermaals werd gearresteerd door de NDS, is het weinig aannemelijk dat u, die zich toen reeds erg bewust moet geweest zijn van het gevaar dat van de NDS uitging, wanneer u zag dat zij voor de deur stonden, gewoon deze deur zou gaan opendoen voor hen in plaats van op één of andere manier te proberen ontkomen. Hierop gewezen stelt u dat u nergens naartoe kon omdat het huis omsingeld was (CGVS2, p. 17). Uit uw beschrijving van het moment dat u werd meegenomen, blijkt echter enkel dat u naar beneden keek en zag dat de NDS voor de deur stond, en valt op geen enkele manier af te leiden dat u toen ook zou gemerkt hebben dat het volledige huis omsingeld was (CGVS2, p. 17). Hiermee kan u deze onwaarschijnlijkheid dan ook niet uitklaren.

Nog stelde u aanvankelijk dat u tijdens uw gevangenschap in 2009 steeds door dezelfde persoon ondervraagd werd (CGVS1, p. 15). U gaat hier echter tegenin door bij uw tweede persoonlijk onderhoud te verklaren dat u toen door verschillende personen ondervraagd werd (CGVS2, p. 18). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkent u dit ooit anders verklaard te hebben (CGVS2, p. 18). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen is echter geen afdoende verschoningsgrond voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen.

Ook over de periode dat u toen werd vastgehouden, legt u verschillende verklaringen af. Zo stelt u eerst dat u toen ongeveer een week werd vastgehouden (CGVS1, p. 14), waarna u dit nog tweemaal anders verklaart, namelijk twee weken (CGVS2, p. 12) en drie of vier weken (CGVS2, p. 19). Omwille van bovenstaande elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder teniet gedaan.

Eén van de redenen voor uw terugkeer naar Afghanistan was het feit dat uw broer N. toen was vrijgelaten (CGVS2, p. 20). Gevraagd op welke manier uw broer toen vrijkwam, gezien hij volgens uw verklaringen zijn straf niet uitgezeten had, stelt u dat het CGVS dit maar aan de Afghaanse regering moet vragen (CGVS2, p. 20). Door een dergelijk antwoord te geven, verzaakt u ten eerste aan de medewerkingsplicht die rust op een verzoeker voor internationale bescherming. Bovendien mag redelijkerwijze wel verwacht worden dat uw familie u hierover meer informatie zou kunnen geven. Dat u dit niet blijkt te weten, hoewel dit toch belangrijke informatie kon zijn in het licht van uw eigen veiligheid bij terugkeer, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uw broer zou na zijn vrijlating bovendien opnieuw aangehouden zijn door de NDS (CGVS2, p. 21). U kan hierover echter niet specificeren wanneer hij dan opnieuw werd aangehouden (CGVS2, p. 21). Bovendien beweert u dat hij toen opnieuw van gelijkaardige zaken beschuldigd werd, waardoor het niet plausibel is dat de NDS hem dan eerst wel vervroegd zou vrijlaten (CGVS2, p. 21). Ook nadat u hierop gewezen wordt, kan u hiervoor geen enkele verklaring geven (CGVS2, p. 21-22). Op deze manier wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nogmaals op de proef gesteld.

Ook over uw gedrag na uw terugkeer naar Afghanistan legt u geen aannemelijke verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u na uw terugkeer thuis bleef "als een gevangene" (CGVS1, p. 9). Dat is echter weinig aannemelijk, gezien u eveneens verklaarde dat u terugkeerde omdat u ervan uitging dat de situatie in Afghanistan beter was (CGVS2, p. 20). Nog verklaarde u later dat u naar het dorp Arghandi in Paghman geweest was, daar foto's had genomen met vrienden, waardoor het bekend geraakt was dat u terug gekeerd was (CGVS2, p. 12,22). Deze opmerking strookt niet met uw vroegere bewering dat u thuis bleef "als een gevangene" (CGVS1, p. 9).

De foto's die u had genomen tijdens uw bezoek aan Paghman, plaatste u op facebook (CGVS1, p. 13). Gevraagd om welke reden u zo de aandacht zou vestigen op u en uw terugkeer, gezien de problemen die uw familie in het verleden reeds had gekend, kan u hiervoor opnieuw geen uitklaring geven (CGVS2, p. 22).

Na uw terugkeer zou ook u opnieuw aangehouden zijn door de NDS (CGVS2, p. 12). Over uw aanhouding zelf zijn uw verklaringen niet aannemelijk. Zo verklaarde u aanvankelijk dat uw vervolgers toen een facebookfoto van u meebrachten (CGVS1, p. 17).

Wanneer u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud echter meermaals gevraagd werd of uw aanhouders toen iets bij zich hadden dat betrekking had op u, moest u steeds het antwoord schuldig blijven (CGVS2, p. 24). Ook over de reden van uw toenmalige arrestatie legt u tegenstrijdige verklaringen af. U stelt namelijk eerst dat u toen beschuldigd werd van de moord op H. A. (CGVS1, p. 17), hoewel u hierover later verklaart dat u toen beschuldigd werd van commandant Bandar vermoord te hebben (CGVS2, p. 23). Nog kan u geen eenduidige verklaringen afleggen over de reden waarom u toen werd vrijgelaten. Zo stelt u aanvankelijk dat u toen werd vrijgelaten omdat u toen in zeer slechte staat verkeerde (CGVS1, p. 13). Wanneer u hier later nogmaals naar gevraagd wordt, verklaart u dit anders en stelt u dat u vrijgelaten werd omdat u niets bleek te weten (CGVS1, p. 16). Op deze tegenstrijdigheid gewezen, gewezen, stelt u dat u eigenlijk niet weet om welke reden u juist werd vrijgelaten en dat bovenstaande redenen eigen vermoedens zijn (CGVS2, p. 25). Dit verklaart echter niet om welke reden u dit dan niet onmiddellijk op deze manier zou uitleggen, maar hierover verschillende verklaringen aflegt. De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt zo eens te meer aangetast.

U verliet uw land omdat u en uw familieleden meermaals werden aangehouden door de NDS (zie boven). U blijkt hierna echter terug te keren naar uw land (zie boven), wat uw vrees ten opzichte van Afghanistan reeds ondermijnt. Na uw terugkeer begeeft u zich naar Paghman, plaatst u foto's op facebook (zie boven), waaruit blijkt dat u geen moeite doet om uw terugkeer verborgen te houden, en evenmin maatregelen getroffen hebt om uw veiligheid te garanderen. Nadat u na uw terugkeer nogmaals wordt aangehouden, zouden u of uw familie bovendien nog steeds geen veiligheidsmaatregelen getroffen hebben (CGVS2, p. 25). Ook na uw tweede aanhouding na uw terugkeer, zouden jullie nog steeds geen veiligheidsmaatregelen genomen hebben (CGVS2, p. 26). Voornoemd gedrag van u en uw familie valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees en het door u ingeroepen risico. Door bovenstaande elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen wederom op de helling gezet.

Na uw terugkeer uit het Verenigd Koninkrijk naar Afghanistan zou u in totaal vier keer gearresteerd zijn voor u Afghanistan opnieuw verliet in 2016 (CGVS1, p. 13). U beweerde dat u elke keer dat u werd aangehouden door de NDS naar dezelfde plaats gebracht werd (CGVS1, p. 17). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelt u echter dat u niet kon weten of u toen steeds naar dezelfde plaats gebracht werd (CGVS2, p. 25). Gewezen op het feit dat u hierover eerder andere verklaringen hebt afgelegd, ontkent u dit voordien anders verklaard te hebben (CGVS2, p. 26). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen is echter geen valabele verschoningsgrond voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen.

Over de derde keer dat u werd meegenomen voordat u in 2016 Afghanistan verliet, stelde u aanvankelijk dat u na drie dagen werd vrijgelaten (CGVS1, p. 17), maar verklaart u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat dit eerder een week, namelijk zes of zeven dagen moet geweest zijn (CGVS2, p. 26). Geconfronteerd met het feit dat u alweer tegenstrijdige verklaringen aflegt, slaagt u er niet in deze tegenstrijdigheid uit te klaren (CGVS2, p. 26). Dat u niets zou kunnen onthouden (CGVS2, p. 26), is hiervoor geen afdoende verklaring. Dit verklaart immers niet waarom dit de ene keer zo en de andere keer anders zou verklaren. In dat geval zou immers verwacht mogen worden dat u van meet af aan zou aangeven het eigenlijk niet (meer) te weten. Bovendien heeft u, zoals hierboven reeds gemotiveerd, niet concreet aannemelijk gemaakt dat u, om welke reden dan ook, geen coherente en geloofwaardige verklaringen zouden kunnen afleggen met betrekking tot de voorgehouden vervolgingsfeiten.

U en uw broers (N. en S.) werden volgens uw verklaringen verschillende keren meegenomen door de NDS (CGVS1, p. 6, 13, 14). U verklaart hieromtrent dat de volledige familie wordt gevisieerd en kan niet uitklaren om welke reden ze nu eens de ene broer, dan de andere of dan weer u aanhielden (CGVS1, p. 13, 14, 19). In dat licht is het weinig aannemelijk dat uw stiefvader, en uw broers Ni., N. en Na. buiten schot bleven en nog steeds in Afghanistan kunnen verblijven (CGVS1, p. 12; CGVS2, p. 4). Gevraagd of jullie veiligheidsmaatregelen troffen, gezien de hele familie dreigt gevisieerd te worden, stelde u dat het enige wat u kon doen, het land verlaten was (CGVS2, p. 19). Hiermee verandert u echter niets aan het risico voor uw familieleden die daar nog steeds verblijven. Gevraagd om welke reden zij daar dan wel bleven, stelt u dat uw stiefvader te oud is en ook uw broers te oud of te jong zijn om de reisweg aan te kunnen (CGVS2, p. 19). Uit uw verklaringen bij de DVZ (Dienst

Vreemdelingenzaken) blijkt echter dat u niet weet hoe oud uw broers zijn (Verklaring DVZ, vraag 17). Bovendien is het weinig aannemelijk dat indien iemands leven op het spel staat, zij ondanks hun oudere of jongere leeftijd niet zouden proberen zichzelf in veiligheid te brengen. Nog blijkt u niet te weten of uw broers die nog in Afghanistan zouden wonen, daar nog problemen zouden gehad hebben (CGVS2, p. 3-4). Dat u ook hiervan niet op de hoogte bent, gezien het zelfverklaarde risico dat uw familieleden daar lopen, doet opnieuw wenkbrauwen fronsen. Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af over het lot van uw stiefvader.

Zo stelde u oorspronkelijk dat ook hij werd meegenomen door de NDS (CGVS1, p. 16), terwijl u bij uw tweede persoonlijk onderhoud beweerde dat dit niet zo was (CGVS2, p. 20). Dat u ook over dergelijk element, of uw stiefvader al dan niet meegenomen werd, geen consistente verklaringen kan afleggen, straalt bijzonder negatief af op de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U slaagde er niet in deze tegenstrijdigheid uit te klaren (CGVS2, p. 20). Omwille van bovenstaande elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast.

Ook over de reden dat uw familie geïnterviewd werd door de NDS kan u geen consistente verklaringen afleggen. Zo stelt u enerzijds dat zij geïnterviewd werden omwille van hun verleden bij HIG, maar stelt u anderzijds dat jullie steeds aangehouden werden op verdenking van samenwerking met de taliban (CGVS2, p. 9, 12). De taliban en HIG zijn echter twee verschillende organisaties (zie administratief dossier, blauwe map, document 1). Gevraagd hoe het dan komt dat jullie steeds gelinkt worden aan de taliban, terwijl u anderzijds beweert geïnterviewd te worden door jullie HIG-verleden, kan u dit niet uitklaren (CGVS2, p. 27). U blijkt hier namelijk zelf geen idee over te hebben (CGVS2, p. 27).

Bovendien zouden verschillende van uw familieleden gewerkt hebben als leerkracht en daarom problemen gehad hebben met de taliban (CGVS2, p. 4, 6, 11). Gezien uw familie zelf problemen zou gehad hebben met de taliban omdat zij een job uitoefenden waar de taliban tegen gekant was, is het nog onwaarschijnlijker dat juist zij beschuldigd zouden worden van samenwerking met de taliban. Hierop gewezen, kan u ook deze onwaarschijnlijkheid niet uitklaren (CGVS2, p. 28). Verder legt u inconsistente verklaringen af over de problemen die uw stiefvader zou gehad hebben, al dan niet omwille van zijn job als leerkracht. Zo stelt u dat de Amerikanen tweemaal zouden langsgekomen zijn om naar uw stiefvader te vragen. U verbindt dit aanvankelijk aan zijn job als leerkracht, maar stelt heel kort hierna dat dit zeker niets te maken zou hebben met het feit dat hij leerkracht was (CGVS2, p. 10). Nogmaals wordt zo afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tot slot verklaarde u dat de problemen waardoor S. het land ontvluchtte, ook gelinkt waren aan het conflict tussen HIG en S. (CGVS2, p. 4). De problemen die uw broer aanhaalde werden niet geloofwaardig bevonden door het CGVS, en evenmin zijn bewering dat hij een vrees of risico zou lopen omwille van het HIG-verleden van uw vader en stiefvader (zie administratief dossier, blauwe map, document 8). Het beroep dat hiertegen werd ingediend, werd verworpen. Deze elementen stralen ook negatief af op de geloofwaardigheid van uw eigen verklaringen omtrent voornoemde feiten.

Door al deze tegenstrijdige en twijfelachtige verklaringen kan het CGVS niet anders dan besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas. Deze elementen vormen dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u voorlegt kunnen de vaststellingen van het CGVS niet wijzigen. Het paspoort en de vliegtickets van uw broer S. kunnen enkel informatie geven over uw broer, zijn identiteit en eventuele reizen, maar zeggen niets over u en uw vluchtmotieven of die van uw familieleden. Ook de foto's van uw familieleden houden op geen enkele manier verband met uw vluchtmotieven. De documenten in verband met uw rugproblemen en operatie, kunnen enkel iets zeggen over deze rugproblemen zelf, maar zeggen niets over de oorzaak daarvan en het eventuele verband met uw asielrelaas. Over de krantenartikelen in verband met uw broer N. en de documenten over zijn arrestatie, dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat valse documenten erg makkelijk tegen betaling verkrijgbaar zijn in Afghanistan (zie administratief dossier, blauwe map, document 7). Hierdoor kunnen ook dergelijke documenten, in afwezigheid van geloofwaardige verklaringen hieromtrent, uw verklaringen niet ondersteunen. Bovendien wil het CGVS wijzen op verschillende problematische elementen bij deze documenten op zich die hun authenticiteit - en daarmee de geloofwaardigheid van uw verklaringen - nog verder in twijfel trekken. Ten eerste is het opvallend dat u wel documenten kan voorleggen in verband met de arrestaties van uw broer, maar geen enkel document in verband met uw eigen aanhoudingen. Hiernaar gevraagd, stelt u dat er geen

documenten over uw arrestaties beschikbaar zijn, omdat u in tegenstelling tot uw broer, nooit bekende (CGVS2, p. 28). Nochtans legt u ook verschillende documenten neer over uw broer N., waarin niets vermeld wordt over een bekentenis, zoals de krantenartikelen en de getuigenis van de ouders van Paghman (zie administratief dossier, groene map). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat er over uw arrestaties geen documenten zouden kunnen bestaan. Verder tonen de documenten van uw broer op geen enkele manier aan dat u, enkel en alleen omwille van de problemen van uw broer, gevisieerd zou kunnen worden in Afghanistan.

Uit de krantenartikelen die u voorlegt, kan verder niet afgeleid worden dat het over uw broer gaat, gezien hier enkel een persoon genaamd N., woonachtig in Pashai district van Paghman vermeld wordt (zie administratief dossier, groene map). Volgens uw verklaringen is uw familie oorspronkelijk wel afkomstig van Paghman, maar verhuisden zij reeds ten tijde van uw voorvader naar Kabul-stad, waar zij ook woonden bij uw vertrek (CGVS1, p. 4, 11). Dat uw broer in dit geval nog steeds wordt aangeduid als een inwoner van Paghman, is op zijn minst merkwaardig te noemen. Ook uit de foto's valt niet af te leiden dat deze persoon uw broer zou zijn. U verklaarde dat uw broer in 2009 werd gearresteerd voor incidenten in Kabul en een aanslag op S. (CGVS2, p. 12). In de krantenartikelen hieromtrent worden de data 28 dalwa en 28 jaddi vermeld (zie administratief dossier, groene map). Hoewel hier geen jaartal bij vermeld staat, kan ervan uit gegaan worden dat hiermee bedoeld wordt op het jaar 1388, het jaar waarin uw broer volgens de rest van de documenten gearresteerd werd in verband met deze incidenten (zie administratief dossier, groene map). De data 28 dalwa en 28 jaddi komen echter overeen met 17 februari 2010 en 18 januari 2010 (zie administratief dossier, blauwe map, document 2), een jaar na de beweerde arrestatie van uw broer.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de

aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u

afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul (CGVS2, p. 28). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert twee middelen aan.

- Een eerste middel luidt als volgt:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.

Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

II.1.1. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

II.1.2. Verwerende partij stelt eerstens dat verzoekende partij niet voldoende zou afweten van het conflict tussen Ittehad en Hezbe Islami dat plaatsvond tussen 1992 en 1996 en de basis vormt van haar eigen problemen:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoekende partij was op dat ogenblik 2 jaar. Zij heeft het aldus niet bewust meegemaakt. Het is ook niet de gewoonte in Afghanistan om dergelijke serieuze zaken met kinderen te bespreken. Verzoekende partij weet dat de partij waar haar vader en stiefvader commandanten waren - Hezbe Islami - en Ittehad verwikkeld waren in een conflict, dat ten gevolge hiervan ook de nakomelingen van commandanten van Hezbe Islami gevisieerd, opgepakt en mishandeld worden, zoals zij en haar broer.

Het gaat dan ook niet op om te verwachten dat verzoekende partij tot in detail kan aangeven waar het conflict over ging.

II.1.3. Voorts verwijt verwerende partij verzoekende partij niet op de hoogte te zijn van de specifieke details van de arrestaties van haar broer:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoekende partij was ten tijde van de arrestaties van haar broer een tiener. De feiten dateren van meer dan 10 jaar geleden. Verzoekende partij weet niet meer exact wanneer en hoeveel keer haar broer werd gearresteerd, maar dit is ook niet zo vreemd. Zij was zo jong en had zelf zorgen aan haar hoofd. Het is niet zo dat verzoekende partij compleet tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de arrestaties van haar broer. Haar broer werd verschillende keren gearresteerd, maar hoeveel keer exact weet zij niet meer. [CGVS-gehoorverslag 1, stuk 10, p. 6]

Wat de vasthoudingsplaats van haar broer betreft, moet er een misverstand ontstaan zijn. Zij weet niet waar haar broer exact werd vastgehouden, wel werd hij door de familie van verzoekende partij teruggevonden in de 19e arrondissement.

Hoelang haar broer telkens vastgehouden werd, weet zij niet meer. Ook hier dient verwerende partij rekening te houden met de jeugdige leeftijd van verzoekende partij op het moment van de gebeurtenissen en het feit dat de feiten van meer dan 10 jaar geleden dateren.

Het is bovendien frappant hoe onredelijk verwerende partij te werk gaat. Enerzijds verwijt zij verzoekende partij niet op de hoogte te zijn van bepaalde details van de arrestatie van haar broer, maar als zij dan gedetailleerd kan vertellen over de laatste keer dat haar broer gearresteerd werd - en wat ook de directe aanleiding vormde van de vlucht van verzoekende partij - vindt verwerende partij dat vreemd.

Begrijpe wie begrijpen kan...

[citaat uit de bestreden beslissing]

II.1.4 Over de arrestatie van verzoekende partij stelt verwerende partij het volgende:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verwerende partij is niet ernstig in haar kritiek. Verzoekende partij kon nergens naartoe! Had zij de deur niet open gedaan en proberen te vluchten, zouden zij het huis hebben binnengevallen en zou het veel erger afgelopen zijn voor verzoekende partij.

Het verkoop van alcohol is een bijzonder ernstige aangelegenheid, zeker in een moslimland. Verzoekende partij kon haar leven niet blijven riskeren - gezien ook een aanwezigheid van de extrimisten in haar regio - en 'de kat uit de boom kijken' zoals verwerende partij voorstelt in de bestreden beslissing.

Dergelijke redenering en motivering toont aan dat verwerende partij geen enkele inlevingsvermogen aan de dag heeft gelegd en de ernst van de situatie niet correct kan inschatten!

II.1.4. Verwerende partij stelt vervolgens ondermeer het volgende:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoekende partij heeft geen tegenstrijdige verklaringen afgelegd. Zij werd verschillende keren gearresteerd en werd telkens ondergronds vastgehouden. Overheidsgebouwen lijken van binnen heel sterk op elkaar, waardoor dat verzoekende partij vermoedde dat zij op dezelfde plaats werd vastgehouden, maar honderd procent zeker is zij niet.

II.1.5 Verwerende partij vindt het tevens vreemd dat de ene keer de ene broer werd meegenomen en de andere keer de andere. Daarnaast vindt zij het vreemd dat de rest van de familie nog steeds in Afghanistan kan verblijven:

[citaat uit de bestreden beslissing]

Verzoekende partij kan niet in het hoofd kijken van de NDS en weet ook niet waarom de ene keer zij werd geïnterviewd en de andere keer haar broers. Het feit is dat zij allen verschillende keren gearresteerd en mishandeld werden. Verzoekende partij is kunnen ontvluchten. Verwerende partij kan het feit dat nog familieleden in Afghanistan verblijven niet serieus als argument gebruiken om de vrees van verzoekende partij in twijfel te trekken... Verzoekende partij vond een manier om het land te verlaten, haar broers en haar stiefvader hadden dat geluk niet, maar dat betekent niet dat hun leven niet in gevaar zou zijn.

Verzoekende partij begrijpt de redenering van verwerende partij dan ook niet. Zij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte twijfelt aan haar problemen en vrees.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel."

- In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM.

Verweerder stelt dat er geen subsidiaire bescherming kan gegeven worden aan verzoeker en meent dat verzoeker zich zou kunnen vestigen in Kabul. Nergens in Afghanistan is de situatie nog veilig te noemen. De geweldplegingen en incidenten waarbij gewone burgers slachtoffer worden, zijn werkelijk niet meer bij te houden. In een recent rapport van oktober 2017 hekelt Amnesty International het terugsturen van Afghaanse vluchtelingen naar hun land van herkomst. Amnesty International stelt dat Afghanistan geen veilig land is en dat Europese landen moeten ermee stoppen gevluchte Afghanen naar hun vaderland terug te sturen. Volgens Amnesty International riskeren ze na hun "deportatie" te worden vervolgd, gemarteld, ontvoerd of zelfs gedood. Zij noemt het EU-beleid in het rapport "roekeloos" en een "onbeschaamde schending van het internationaal recht."

Het wordt steeds onveiliger in Afghanistan, stelt Amnesty in het rapport "Forced Back to Danger". De bijna 10.000 Afghanen die landen als Nederland, Zweden en Noorwegen hebben teruggestuurd lopen allerlei gevaren. EU-agentschappen zijn hiervan op de hoogte, maar stellen dat nog eens meer dan 80.000 Afghanen kunnen worden uitgezet, aldus Amnesty. Verzoeker citeert uit het rapport.

Er vallen aldus duizenden doden en gewonden en de situatie is er enorm op achteruit gegaan. Verzoeker zou met andere woorden gedropt worden in een 'warzone' en moet zich maar zien te beredderen, omdat deze provincie veilig genoeg wordt bevonden voor verzoeker om er zich te vestigen, terwijl recente rapporten juist het tegenovergestelde bewijzen! Dit is niet ernstig.

Niet alleen wordt Afghanistan geteisterd door terroristisch geweld, er heerst er ook een humanitaire crisis.

Het is voor verzoeker onmogelijk om terug te keren naar zijn land van herkomst en er een menswaardig leven te leiden, zonder vrees voor zijn leven en voor onmenselijke en vernederende behandeling. Verzoeker is er zeker van dat hij ten prooi zal vallen aan de Taliban of slachtoffer zal worden van willekeurig geweld. De actuele situatie in heel Afghanistan is erg onveilig, het terugsturen van Afghanen - waar ook in Afghanistan, houdt een schending in van het non-refoulement beginsel. De cijfers van de doden en gewonden in 2017 liegen er niet om.

Geen enkel deel van Afghanistan is dan ook veilig genoeg te noemen om verzoekers om internationale bescherming terug te sturen zonder gevaar voor blootstelling aan foltering en onmenselijke en vernederende behandeling.

Bovendien mag het bijzonder kwetsbare profiel van verzoeker niet uit het oog worden verloren. Verzoeker is na al die jaren in Europa verwesterd en loopt het gevaar op vervolging.

De mensenrechten worden in heel Afghanistan meer en meer geschonden. Uit al het voorgaande blijkt dan ook ten overvloede dat verzoeker zich niet (meer) veilig in Afghanistan kan vestigen.

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker het rapport *"Forced Back to Danger"* van Amnesty International van 2017.

2.1.3. In een aanvullende nota van 3 januari 2019 brengt de commissaris-generaal volgende documenten ter kennis:

- UNHCR's *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018;
- EASO-rapport *"Afghanistan Security Situation-update"* van mei 2018;
- EASO-rapport *"Guidance Note and Common Analysis"* van juni 2018.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht, en een theoretische uiteenzetting over een aantal van deze bepalingen laat op zich niet toe om vast te stellen dat verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming.

2.3. Wat de weigering van de vluchtelingenstatus betreft, beperkt verzoekers verweer zich vooreerst tot het plegen dat hij niet op hoogte kan zijn van de details van het conflict dat aan basis ligt van de problemen van hem en zijn familie in Afghanistan. Hoewel verzoeker kan worden gevolgd dat hij deze strijd niet bewust heeft meegemaakt, aangezien deze zich van 1992 tot 1996 heeft afgespeeld, dan nog kan van verzoeker worden verwacht dat hij kan toelichten of zijn familie persoonlijk betrokken was. Verzoekers verklaringen over de nakomelingen van commandanten van Hezbe Islami die tot op heden worden gevisieerd, blijkt geenszins uit informatie die verzoeker zou hebben of zou kunnen bekomen. De bestreden beslissing motiveert dan ook terecht dat verzoeker aanvoert dat het conflict nog steeds aan de gang is, maar dat verzoeker op geen enkele manier kan aangeven welke indicaties hij hierover heeft, noch hoe hij hiervan op hoogte is. In elk geval werpt verzoekers uiteenzetting in geen ander licht op het standpunt dat het niet geloofwaardig is dat leden van Ittehad zich na al die jaren zouden bezighouden met individuele vervolgingscampagnes van alle zonen van vroegere commandanten van partijen waarmee zij in de jaren 1990 in de clinch lagen. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat leden van de Ittehad zich in zijn geval wel tot deze manier van handelen zouden overgaan.

Verzoekers verdere betoog in het verzoekschrift is slechts een herhaling van zijn verklaringen, waarbij hij tracht om de vastgestelde tegenstrijdigheden, inconsistenties en frappante onwetendheden te minimaliseren. De Raad stelt echter, samen met de commissaris-generaal, vast dat verzoeker door alle

afgelegde tegenstrijdige en twijfelachtige verklaringen er niet slaagt om zijn relaas aannemelijk te maken. Het is immers niet logisch dat verzoeker wel gedetailleerd over de laatste arrestatie van zijn broer vertelt, maar de eerdere arrestaties niet doorleefd kan weergeven, terwijl dit evenzeer voor zijn vertrek in 2009 was. De uiteenzetting over de verkoop van alcohol houdt overigens geen enkel verband met verzoekers relaas. Ook de gekunstelde uitleg dat verzoeker niet weet of hij telkens naar dezelfde plaats werd gebracht bij de vier vasthoudingen, omdat overheidsgebouwen sterk op elkaar lijken, klemmt met zijn verklaring tijdens het eerste CGVS-interview dat hij telkens werd meegenomen naar een specifieke martelplaats, steeds dezelfde, zoals een plaats waar ze lunchen (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 10, p. 17).

Tot slot merkt de bestreden beslissing terecht op dat het vreemd is dat verzoekers broers en stiefvader nog steeds in Afghanistan zouden verblijven, zonder voorzorgsmaatregelen te nemen, wanneer de hele familie zou worden geviséerd.

Bij gebrek aan een dienstig verweer worden de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus overgenomen. De motieven zijn correct, pertinent en vinden steun in het administratief dossier:

“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U verklaart wel dat uw geheugen zwak is als gevolg van medicatie die u werd voorgeschreven door een psycholoog van 2012 tot 2014 (CGVS2, p. 11). Na het aanhalen van dit element, werd u een termijn van vijf werkdagen gegeven om attesten neer te leggen om deze problemen te staven. Tot op dit heden, vier maanden later, heeft u echter geen begin van bewijs geleverd omtrent uw problematiek. U legt geen medische attest neer. Het enige document dat enigszins verband houdt met uw beweerde geheugenproblemen, is een email van uw advocaat, waarin beweerd werd dat u psychische problemen zou hebben. Een dergelijke mail van uw eigen raadsheer kan echter niet gelijkgesteld worden met een attest van een deskundige dat kan aantonen of u al dan niet psychische problemen zou hebben. Bovendien kan deze mail niet aantonen dat uw beweerde psychisch lijden verbonden zou zijn met de vluchtmotieven die u aanhaalt. Bovendien is het weinig geloofwaardig dat u, indien u deze medicatie nam van 2012 tot 2014 zoals u verklaart (CGVS2, p. 11), hierdoor nog steeds geheugenproblemen zou hebben op het moment van uw persoonlijk onderhoud dat zich vier jaar later afspeelde.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De problemen van u en uw familie in Afghanistan zijn volgens uw verklaringen te kaderen in het conflict tussen Ittehad (de partij van S.) en Hezbe Islami (HIG, de partij waarin uw vader en stiefvader commandanten waren) dat plaatsvond tijdens de strijd tussen de verschillende mujahideenfamilies in Afghanistan van 1992 tot 1996 (CGVS2, p. 6; Vragenlijst CGVS, vraag 5; zie administratief dossier, blauwe map, document 1). Wanneer hierop wordt doorgevraagd, namelijk naar het feit of uw familie persoonlijk betrokken was in problemen met Ittehad of S., moet u echter het antwoord schuldig blijven (CGVS2, p. 7). Gezien dit conflict aan de oorsprong ligt van de problemen van uw familie en dus rechtstreeks betrekking heeft op de kern van uw vluchtrelaas, kan echter verwacht worden dat u hierover meer informatie zou hebben of dat u zou geprobeerd hebben om dergelijke informatie te bekomen bij uw familieleden. U verklaart echter dat u het niet aandurfde uw stiefvader hierover aan te spreken omdat u te jong was, en dat ook uw oudere broers u hierover niet meer informatie gaven (CGVS2, p. 7). Hiermee kan u uw gebrek aan kennis hieromtrent niet uitklaren. Hoewel het CGVS begrip heeft voor culturele gebruiken in de Afghaanse maatschappij, is het niet aannemelijk dat u, indien uw familie jarenlang geviséerd wordt omwille van bovenstaand conflict, niet meer informatie zou hebben of zou kunnen bekomen hieromtrent.

Nog verklaart u dat het conflict tussen HIG en Ittehad nog steeds aan de gang zou zijn hoewel hun leiders dit in de media anders doen uitschijnen, maar kan u op geen enkele manier aangeven welke indicaties u hierover heeft of hoe u hiervan juist op de hoogte bent (CGVS2, p. 8). Omwille van bovenstaande elementen wordt afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Al bij al komt het niet geloofwaardig over dat leden van Ittehad zich na al die jaren zouden bezighouden met individuele vervolgingscampagnes van alle zonen van vroegere commandanten van partijen waarmee ze in de jaren '90 in de clinch lagen. Uw verklaringen kunnen het CGVS niet overtuigen dat de leden van Ittehad zich in uw geval wel tot deze manier van reageren zouden hebben gekeerd.

Voor uw vertrek uit Afghanistan in 2009 zou uw broer N. ongeveer drie maal aangehouden zijn door de NDS die banden heeft met S. (CGVS2, p. 13; CGVS1, p. 6). Ten eerste valt op dat u niet precies weet hoeveel keer uw broer aangehouden werd voor uw vertrek uit Afghanistan in 2009. Hierover verklaart u namelijk tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat hij twee of drie keer werd meegenomen (CGVS1, p. 6), hoewel u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud verklaart dat dit drie of vier keer moet geweest zijn (CGVS2, p. 13). Gezien de ernst van de feiten en het betrekkelijk kleine aantal, mag redelijkerwijze wel verwacht worden dat u weet of uw eigen broer twee, drie dan wel vier keer aangehouden werd voor uw eerste vertrek uit Afghanistan in 2009. Dat u dat niet weet, doet eens te meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook uw verklaringen over de aanhoudingen van voornoemde broer kunnen niet overtuigen. U kan hierover namelijk amper informatie geven. Zo blijkt u niet eens te weten wanneer N. voor de eerste maal meegenomen werd door de NDS. U kent het jaartal niet en kan ook niet bij benadering aangeven wanneer het geweest moet zijn (CGVS2, p. 13). Aanvankelijk weet u zelfs niet of u toen zelf in Afghanistan verbleef of niet (CGVS2, p. 13-14). Plots blijkt u echter wel te weten dat u toen reeds in Afghanistan verbleef, maar moet u opnieuw het antwoord schuldig blijven wanneer u gevraagd werd hoe lang u dan ongeveer al terug gekeerd was van Pakistan naar Afghanistan (CGVS2, p. 14). U weet wel dat u terwijl hij voor de eerste maal werd aangehouden op school zat, maar heeft geen enkel idee in welk jaar of welke graad u zich toen bevond, wat toch wel opvallend is gezien u slechts twee of drie jaar les gevolgd zou hebben in Afghanistan (CGVS2, p. 14). Bovendien kon u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud wel precies aangeven welke onderwijsgraden u in Pakistan en welke u in Afghanistan afmaakte (CGVS1, p. 9). Dat u niet bij benadering kan aangeven wanneer uw broer N. voor het eerst gearresteerd werd, en in welke fase van uw leven zich toen bevond, is niet aannemelijk gezien de ingrijpendheid van deze gebeurtenis.

Nog weet u niet waar uw broer toen werd vastgehouden (CGVS2, p. 14), hoewel u dit tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud wel bleek te weten, namelijk in het 19e departement (CGVS1, p. 15). Hiermee geconfronteerd, slaagt u er niet in uit te klaren hoe het komt dat u dit niet meer weet. Ook zo wordt de geloofwaardigheid van uw beweringen over het lot van uw broer aangetast.

U verklaart hierover verder dat eens je wordt meegenomen door de NDS, niemand je nog kan vinden (CGVS1, p. 15). Uw broer zou nochtans na zes maanden wel terug gevonden zijn (CGVS1, p. 15), waardoor u opnieuw inconsistente verklaringen aflegt. Ook de duur van zijn eerste vasthouding kan u amper specificeren. Zo stelt u hierover dat dit meer dan een maand moet geweest zijn, maar kan u hierover verder niet aangeven of u dan een beetje of veel meer dan een maand bedoelt (CGVS2, p. 14). Bovendien verklaarde u hierover tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat ze uw broer voor een week of minder zouden meegenomen hebben (CGVS1, p. 6). Bovenstaande variatie aan verklaringen hieromtrent straalt bijzonder negatief af op de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Gevraagd wanneer uw broer na zijn eerste vasthouding juist werd vrijgelaten, ontwijkt u steeds de vraag en begint u te vertellen over de laatste keer dat hij aangehouden werd, hoewel u steeds duidelijk gevraagd werd naar de eerste keer dat hij werd aangehouden, voor uw vertrek in 2009 (CGVS2, p. 15). Verder heeft u geen idee waarom ze juist uw broer zouden beschuldigen van medeplichtigheid aan die aanslagen, noch weet u de manier waarop hij toen juist vrijkwam (CGVS2, p. 15-16). Ook die elementen zetten de geloofwaardigheid van uw verklaringen op de helling.

Ook over de tweede keer dat N. werd aangehouden, blijkt u niet te weten wanneer dit gebeurde, of hoe lang dit gebeurde na de eerste keer. U weer evenmin wat er toen juist gebeurd was, waarvan hij deze keer beschuldigd werd, hoe lang hij toen vastzat of op welke manier hij vrijkwam (CGVS2, p. 16). Dit gebrek aan informatie over een gebeurtenis die rechtstreeks betrekking heeft op uw eigen vluchtrelaas doet de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw wankelen.

Opvallend genoeg kan u over de laatste keer dat uw broer gearresteerd werd, voor uw vertrek in 2009, wel aangeven hoe dit gebeurde, en hoe lang hij toen vast zat (CGVS2, p. 16). Dat u dit deze keer wel zou weten, maar geen idee zou hebben over dergelijke gegevens bij zijn eerste twee aanhoudingen, doet verder wenkbrauwen fronsen. Bovenstaande elementen zijn dan ook een aantasting van de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ook uw verklaringen over uw eigen arrestatie voor uw vertrek in 2009 laten te wensen over. U verklaart dat er toen op de deur geklopt werd, waarna u naar beneden keek en zag dat de NDS voor de deur stond. Vervolgens ging u naar beneden en deed u de deur open (CGVS2, p. 17). Gezien uw broer reeds meermaals werd gearresteerd door de NDS, is het weinig aannemelijk dat u, die zich toen reeds erg bewust moet geweest zijn van het gevaar dat van de NDS uitging, wanneer u zag dat zij voor de deur stonden, gewoon deze deur zou gaan opendoen voor hen in plaats van op één of andere manier te proberen ontkomen. Hierop gewezen stelt u dat u nergens naartoe kon omdat het huis omsingeld was (CGVS2, p. 17). Uit uw beschrijving van het moment dat u werd meegenomen, blijkt echter enkel dat u naar beneden keek en zag dat de NDS voor de deur stond, en valt op geen enkele manier af te leiden dat u toen ook zou gemerkt hebben dat het volledige huis omsingeld was (CGVS2, p. 17). Hiermee kan u deze onwaarschijnlijkheid dan ook niet uitklaren.

Nog stelde u aanvankelijk dat u tijdens uw gevangenschap in 2009 steeds door dezelfde persoon ondervraagd werd (CGVS1, p. 15). U gaat hier echter tegenin door bij uw tweede persoonlijk onderhoud te verklaren dat u toen door verschillende personen ondervraagd werd (CGVS2, p. 18). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, ontkent u dit ooit anders verklaard te hebben (CGVS2, p. 18). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen is echter geen afdoende verschoningsgrond voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen.

Ook over de periode dat u toen werd vastgehouden, legt u verschillende verklaringen af. Zo stelt u eerst dat u toen ongeveer een week werd vastgehouden (CGVS1, p. 14), waarna u dit nog tweemaal anders verklaart, namelijk twee weken (CGVS2, p. 12) en drie of vier weken (CGVS2, p. 19). Omwille van bovenstaande elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder teniet gedaan.

Eén van de redenen voor uw terugkeer naar Afghanistan was het feit dat uw broer N. toen was vrijgelaten (CGVS2, p. 20). Gevraagd op welke manier uw broer toen vrijkwam, gezien hij volgens uw verklaringen zijn straf niet uitgezeten had, stelt u dat het CGVS dit maar aan de Afghaanse regering moet vragen (CGVS2, p. 20). Door een dergelijk antwoord te geven, verzaakt u ten eerste aan de medewerkingsplicht die rust op een verzoeker voor internationale bescherming. Bovendien mag redelijkerwijze wel verwacht worden dat uw familie u hierover meer informatie zou kunnen geven. Dat u dit niet blijkt te weten, hoewel dit toch belangrijke informatie kon zijn in het licht van uw eigen veiligheid bij terugkeer, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Uw broer zou na zijn vrijlating bovendien opnieuw aangehouden zijn door de NDS (CGVS2, p. 21). U kan hierover echter niet specificeren wanneer hij dan opnieuw werd aangehouden (CGVS2, p. 21). Bovendien beweert u dat hij toen opnieuw van gelijkaardige zaken beschuldigd werd, waardoor het niet plausibel is dat de NDS hem dan eerst wel vervroegd zou vrijlaten (CGVS2, p. 21). Ook nadat u hierop gewezen wordt, kan u hiervoor geen enkele verklaring geven (CGVS2, p. 21-22). Op deze manier wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen nogmaals op de proef gesteld.

Ook over uw gedrag na uw terugkeer naar Afghanistan legt u geen aannemelijke verklaringen af. Zo verklaarde u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud dat u na uw terugkeer thuis bleef "als een gevangene" (CGVS1, p. 9). Dat is echter weinig aannemelijk, gezien u eveneens verklaarde dat u terugkeerde omdat u ervan uitging dat de situatie in Afghanistan beter was (CGVS2, p. 20). Nog verklaarde u later dat u naar het dorp Arghandi in Paghman geweest was, daar foto's had genomen met vrienden, waardoor het bekend geraakt was dat u terug gekeerd was (CGVS2, p. 12,22). Deze opmerking strookt niet met uw vroegere bewering dat u thuis bleef "als een gevangene" (CGVS1, p. 9).

De foto's die u had genomen tijdens uw bezoek aan Paghman, plaatste u op facebook (CGVS1, p. 13). Gevraagd om welke reden u zo de aandacht zou vestigen op u en uw terugkeer, gezien de problemen die uw familie in het verleden reeds had gekend, kan u hiervoor opnieuw geen uitklaring geven (CGVS2, p. 22).

Na uw terugkeer zou ook u opnieuw aangehouden zijn door de NDS (CGVS2, p. 12). Over uw aanhouding zelf zijn uw verklaringen niet aannemelijk. Zo verklaarde u aanvankelijk dat uw vervolgers toen een facebookfoto van u meebrachten (CGVS1, p. 17). Wanneer u tijdens uw tweede persoonlijk

onderhoud echter meermaals gevraagd werd of uw aanhouders toen iets bij zich hadden dat betrekking had op u, moest u steeds het antwoord schuldig blijven (CGVS2, p. 24). Ook over de reden van uw toenmalige arrestatie legt u tegenstrijdige verklaringen af. U stelt namelijk eerst dat u toen beschuldigd werd van de moord op H. A. (CGVS1, p. 17), hoewel u hierover later verklaart dat u toen beschuldigd werd van commandant Bandar vermoord te hebben (CGVS2, p. 23). Nog kan u geen eenduidige verklaringen afleggen over de reden waarom u toen werd vrijgelaten. Zo stelt u aanvankelijk dat u toen werd vrijgelaten omdat u toen in zeer slechte staat verkeerde (CGVS1, p. 13). Wanneer u hier later nogmaals naar gevraagd wordt, verklaart u dit anders en stelt u dat u vrijgelaten werd omdat u niets bleek te weten (CGVS1, p. 16). Op deze tegenstrijdigheid gewezen, gewezen, stelt u dat u eigenlijk niet weet om welke reden u juist werd vrijgelaten en dat bovenstaande redenen eigen vermoedens zijn (CGVS2, p. 25).

Dit verklaart echter niet om welke reden u dit dan niet onmiddellijk op deze manier zou uitleggen, maar hierover verschillende verklaringen aflegt. De geloofwaardigheid van uw verklaringen wordt zo eens te meer aangetast.

U verliet uw land omdat u en uw familieleden meermaals werden aangehouden door de NDS (zie boven). U blijkt hierna echter terug te keren naar uw land (zie boven), wat uw vrees ten opzichte van Afghanistan reeds ondermijnt. Na uw terugkeer begeeft u zich naar Paghman, plaatst u foto's op facebook (zie boven), waaruit blijkt dat u geen moeite doet om uw terugkeer verborgen te houden, en evenmin maatregelen getroffen hebt om uw veiligheid te garanderen. Nadat u na uw terugkeer nogmaals wordt aangehouden, zouden u of uw familie bovendien nog steeds geen veiligheidsmaatregelen getroffen hebben (CGVS2, p. 25). Ook na uw tweede aanhouding na uw terugkeer, zouden jullie nog steeds geen veiligheidsmaatregelen genomen hebben (CGVS2, p. 26). Voornoemd gedrag van u en uw familie valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees en het door u ingeroepen risico. Door bovenstaande elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen wederom op de helling gezet.

Na uw terugkeer uit het Verenigd Koninkrijk naar Afghanistan zou u in totaal vier keer gearresteerd zijn voor u Afghanistan opnieuw verliet in 2016 (CGVS1, p. 13). U beweerde dat u elke keer dat u werd aangehouden door de NDS naar dezelfde plaats gebracht werd (CGVS1, p. 17). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud stelt u echter dat u niet kon weten of u toen steeds naar dezelfde plaats gebracht werd (CGVS2, p. 25). Gewezen op het feit dat u hierover eerder andere verklaringen hebt afgelegd, ontkent u dit voordien anders verklaard te hebben (CGVS2, p. 26). Het louter ontkennen van eerder afgelegde verklaringen is echter geen valabele verschoningsgrond voor het afleggen van tegenstrijdige verklaringen.

Over de derde keer dat u werd meegenomen voordat u in 2016 Afghanistan verliet, stelde u aanvankelijk dat u na drie dagen werd vrijgelaten (CGVS1, p. 17), maar verklaart u tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud dat dit eerder een week, namelijk zes of zeven dagen moet geweest zijn (CGVS2, p. 26). Geconfronteerd met het feit dat u alweer tegenstrijdige verklaringen aflegt, slaagt u er niet in deze tegenstrijdigheid uit te klaren (CGVS2, p. 26). Dat u niets zou kunnen onthouden (CGVS2, p. 26), is hiervoor geen afdoende verklaring. Dit verklaart immers niet waarom dit de ene keer zo en de andere keer anders zou verklaren. In dat geval zou immers verwacht mogen worden dat u van meet af aan zou aangeven het eigenlijk niet (meer) te weten. Bovendien heeft u, zoals hierboven reeds gemotiveerd, niet concreet aannemelijk gemaakt dat u, om welke reden dan ook, geen coherente en geloofwaardige verklaringen zouden kunnen afleggen met betrekking tot de voorgehouden vervolgingsfeiten.

U en uw broers (N. en S.) werden volgens uw verklaringen verschillende keren meegenomen door de NDS (CGVS1, p. 6, 13, 14). U verklaart hieromtrent dat de volledige familie wordt geviseerd en kan niet uitklaren om welke reden ze nu eens de ene broer, dan de andere of dan weer u aanhielden (CGVS1, p. 13, 14, 19). In dat licht is het weinig aannemelijk dat uw stiefvader, en uw broers Ni., N. en Na. buiten schot bleven en nog steeds in Afghanistan kunnen verblijven (CGVS1, p. 12; CGVS2, p. 4). Gevraagd of jullie veiligheidsmaatregelen troffen, gezien de hele familie dreigt geviseerd te worden, stelde u dat het enige wat u kon doen, het land verlaten was (CGVS2, p. 19). Hiermee verandert u echter niets aan het risico voor uw familieleden die daar nog steeds verblijven. Gevraagd om welke reden zij daar dan wel bleven, stelt u dat uw stiefvader te oud is en ook uw broers te oud of te jong zijn om de reisweg aan te kunnen (CGVS2, p. 19). Uit uw verklaringen bij de DVZ (Dienst Vreemdelingenzaken) blijkt echter dat u niet weet hoe oud uw broers zijn (Verklaring DVZ, vraag 17). Bovendien is het weinig aannemelijk dat indien iemands leven op het spel staat, zij ondanks hun oudere of jongere leeftijd niet zouden proberen zichzelf in veiligheid te brengen. Nog blijkt u niet te weten of uw broers die nog in Afghanistan zouden

wonen, daar nog problemen zouden gehad hebben (CGVS2, p. 3-4). Dat u ook hiervan niet op de hoogte bent, gezien het zelfverklaarde risico dat uw familieleden daar lopen, doet opnieuw wenkbrauwen fronsen. Bovendien legde u tegenstrijdige verklaringen af over het lot van uw stiefvader. Zo stelde u oorspronkelijk dat ook hij werd meegenomen door de NDS (CGVS1, p. 16), terwijl u bij uw tweede persoonlijk onderhoud beweerde dat dit niet zo was (CGVS2, p. 20). Dat u ook over dergelijk element, of uw stiefvader al dan niet meegenomen werd, geen consistente verklaringen kan afleggen, straalt bijzonder negatief af op de geloofwaardigheid van uw verklaringen. U slaagde er niet in deze tegenstrijdigheid uit te klaren (CGVS2, p. 20). Omwille van bovenstaande elementen wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aangetast.

Ook over de reden dat uw familie gevisieerd werd door de NDS kan u geen consistente verklaringen afleggen.

Zo stelt u enerzijds dat zij gevisieerd werden omwille van hun verleden bij HIG, maar stelt u anderzijds dat jullie steeds aangehouden werden op verdenking van samenwerking met de taliban (CGVS2, p. 9, 12). De taliban en HIG zijn echter twee verschillende organisaties (zie administratief dossier, blauwe map, document 1). Gevraagd hoe het dan komt dat jullie steeds gelinkt worden aan de taliban, terwijl u anderzijds beweert gevisieerd te worden door jullie HIG-verleden, kan u dit niet uitklaren (CGVS2, p. 27). U blijkt hier namelijk zelf geen idee over te hebben (CGVS2, p. 27).

Bovendien zouden verschillende van uw familieleden gewerkt hebben als leerkracht en daarom problemen gehad hebben met de taliban (CGVS2, p. 4, 6, 11). Gezien uw familie zelf problemen zou gehad hebben met de taliban omdat zij een job uitoefenden waar de taliban tegen gekant was, is het nog onwaarschijnlijker dat juist zij beschuldigd zouden worden van samenwerking met de taliban. Hierop gewezen, kan u ook deze onwaarschijnlijkheid niet uitklaren (CGVS2, p. 28). Verder legt u inconsistente verklaringen af over de problemen die uw stiefvader zou gehad hebben, al dan niet omwille van zijn job als leerkracht. Zo stelt u dat de Amerikanen tweemaal zouden langsgekomen zijn om naar uw stiefvader te vragen. U verbindt dit aanvankelijk aan zijn job als leerkracht, maar stelt heel kort hierna dat dit zeker niets te maken zou hebben met het feit dat hij leerkracht was (CGVS2, p. 10). Nogmaals wordt zo afbreuk gedaan aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Tot slot verklaarde u dat de problemen waardoor S. het land ontvluchtte, ook gelinkt waren aan het conflict tussen HIG en S. (CGVS2, p. 4). De problemen die uw broer aanhaalde werden niet geloofwaardig bevonden door het CGVS, en evenmin zijn bewering dat hij een vrees of risico zou lopen omwille van het HIG-verleden van uw vader en stiefvader (zie administratief dossier, blauwe map, document 8). Het beroep dat hiertegen werd ingediend, werd verworpen. Deze elementen stralen ook negatief af op de geloofwaardigheid van uw eigen verklaringen omtrent voornoemde feiten.

Door al deze tegenstrijdige en twijfelachtige verklaringen kan het CGVS niet anders dan besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan uw asielrelaas. Deze elementen vormen dus geen basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de toekenning van internationale bescherming, met name de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming in de zin van art. 48/4, §2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De overige documenten die u voorlegt kunnen de vaststellingen van het CGVS niet wijzigen. Het paspoort en de vliegtickets van uw broer S. kunnen enkel informatie geven over uw broer, zijn identiteit en eventuele reizen, maar zeggen niets over u en uw vluchtmotieven of die van uw familieleden. Ook de foto's van uw familieleden houden op geen enkele manier verband met uw vluchtmotieven. De documenten in verband met uw rugproblemen en operatie, kunnen enkel iets zeggen over deze rugproblemen zelf, maar zeggen niets over de oorzaak daarvan en het eventuele verband met uw asielrelaas. Over de krantenartikelen in verband met uw broer N. en de documenten over zijn arrestatie, dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat valse documenten erg makkelijk tegen betaling verkrijgbaar zijn in Afghanistan (zie administratief dossier, blauwe map, document 7). Hierdoor kunnen ook dergelijke documenten, in afwezigheid van geloofwaardige verklaringen hieromtrent, uw verklaringen niet ondersteunen. Bovendien wil het CGVS wijzen op verschillende problematische elementen bij deze documenten op zich die hun authenticiteit - en daarmee de geloofwaardigheid van uw verklaringen - nog verder in twijfel trekken. Ten eerste is het opvallend dat u wel documenten kan voorleggen in verband met de arrestaties van uw broer, maar geen enkel document in verband met uw eigen aanhoudingen. Hiernaar gevraagd, stelt u dat er geen documenten over uw arrestaties beschikbaar zijn, omdat u in tegenstelling tot uw broer, nooit bekende (CGVS2, p. 28). Nochtans legt u ook verschillende documenten neer over uw broer N., waarin niets vermeld wordt over een bekentenis, zoals de krantenartikelen en de getuigenis van de ouderen van

Paghman (zie administratief dossier, groene map). Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat er over uw arrestaties geen documenten zouden kunnen bestaan. Verder tonen de documenten van uw broer op geen enkele manier aan dat u, enkel en alleen omwille van de problemen van uw broer, gevisieerd zou kunnen worden in Afghanistan. Uit de krantenartikelen die u voorlegt, kan verder niet afgeleid worden dat het over uw broer gaat, gezien hier enkel een persoon genaamd N., woonachtig in Pashai district van Paghman vermeld wordt (zie administratief dossier, groene map). Volgens uw verklaringen is uw familie oorspronkelijk wel afkomstig van Paghman, maar verhuisden zij reeds ten tijde van uw voorvader naar Kabul-stad, waar zij ook woonden bij uw vertrek (CGVS1, p. 4, 11). Dat uw broer in dit geval nog steeds wordt aangeduid als een inwoner van Paghman, is op zijn minst merkwaardig te noemen. Ook uit de foto's valt niet af te leiden dat deze persoon uw broer zou zijn. U verklaarde dat uw broer in 2009 werd gearresteerd voor incidenten in Kabul en een aanslag op S. (CGVS2, p. 12). In de krantenartikelen hieromtrent worden de data 28 dalwa en 28 jaddi vermeld (zie administratief dossier, groene map).

Hoewel hier geen jaartal bij vermeld staat, kan ervan uit gegaan worden dat hiermee bedoeld wordt op het jaar 1388, het jaar waarin uw broer volgens de rest van de documenten gearresteerd werd in verband met deze incidenten (zie administratief dossier, groene map). De data 28 dalwa en 28 jaddi komen echter overeen met 17 februari 2010 en 18 januari 2010 (zie administratief dossier, blauwe map, document 2), een jaar na de beweerde arrestatie van uw broer."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts maakt verzoeker met zijn algemene, vage en ongestaafd betoog niet aannemelijk dat hij bij een terugkeer naar de stad Kabul met socio-economische of humanitaire moeilijkheden riskeert te worden geconfronteerd die een dermate niveau van hardheid bereiken dat zij zouden oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. In het dossier van verzoeker zijn er alvast geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie suggereren.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Afghanistan een gewapend conflict is. Dit blijkt genoegzaam uit de UNHCR's *"Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan"* van 30 augustus 2018.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de verslechterde veiligheidssituatie in Afghanistan, doch de Raad stelt vast, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt, maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger dient de focus aldus te worden gericht op de regio waar verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of hij in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

In casu werd in de bestreden beslissing omstandig en pertinent gemotiveerd waarom verzoekers nood aan internationale bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet aan de hand van de veiligheidssituatie in Kabul stad moet worden beoordeeld. Verzoeker betwist deze motivering niet in zijn verzoekschrift en bevestigt de beoordeling in de bestreden beslissing dat verzoekers nood aan subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dient beoordeeld te worden aan de hand van verzoekers regio van herkomst.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt: *"Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse*

Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon."

De Raad merkt op dat de informatie toegevoegd door de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota deze analyse genoegzaam bevestigt.

Verzoekers betoog kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. De bij onderhavig verzoekschrift gevoegde informatie van Amnesty International ligt in dezelfde lijn als de in het administratief dossier aanwezige informatie.

Hoewel dit de uitzonderlijke situatie betreft waarbij collectieve elementen een belangrijke rol spelen, moet niettemin het verzoek om internationale bescherming ook systematisch individueel worden onderzocht en dit in verhouding tot de twee andere in artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet bedoelde situaties. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Wat verzoekers lang verblijf in Europa en zijn vermeende verwestering betreft die vooreerst wordt aangevoerd in het verzoekschrift, blijkt dat hij dit zelf niet expliciet aanhaalde als reden waarom hij om internationale bescherming verzoekt. Ook in de huidige stand van de procedure blijft verzoekers betoog op de vlakke en stelt hij slechts op basis van algemene documentatie dat hij gevaar loopt bij een terugkeer naar Afghanistan.

Deze informatie gaat vooral in op het feit dat een intern vestigingsalternatief in Kabul niet altijd mogelijk is, maar is niet dienstig aangezien in voorliggend geval geen toepassing wordt gemaakt van het concept "intern vestigingsalternatief". Bovendien blijkt verzoeker in 2015 opnieuw naar Afghanistan te zijn teruggekeerd. Dit feit relatieveert evenzeer de ernst van zijn voorgehouden problemen. Verzoeker brengt verder geen enkel concreet element aan. De bestreden beslissing besluit daarom op goede gronden: *"U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul (CGVS2, p. 28). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."*

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,
mevr. A.-M. DE WEERDT,

De griffier,

A.-M. DE WEERDT

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De voorzitter,

S. VAN CAMP